

Oikeustapauskokoelma

Asia C-601/14

**Euroopan komissio
vastaan
Italian tasavalta**

Jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen — Direktiivi 2004/80/EY — 12 artiklan 2 kohta — Tahallisten väkivaltarikosten uhreja koskevat kansalliset korvausjärjestelmät, joilla varmistetaan uhreille oikeudenmukaiset ja asianmukaiset korvaukset — Kansallinen järjestelmä, joka ei kata kaikkia sen alueella tehtyjä tahallisia väkivaltarikoksia

Tiivistelmä – Unionin tuomioistuimen tuomio (suuri jaosto) 11.10.2016

1. *Jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskeva kanne — Direktiivistä johtuvien velvoitteiden noudattamatta jättäminen — Puolustautumisperusteet — Direktiivin laillisuuden riitauttaminen — Rajat — Tutkittavaksi ottaminen — Mitätön toimi*

(SEUT 258, SEUT 259, SEUT 263 ja SEUT 265 artikla)

2. *Poliisiyhteistyö ja oikeudellinen yhteistyö rikosasioissa — Direktiivi 2004/80 — Tahallisten väkivaltarikosten uhreille maksettavat korvaukset — Jäsenvaltioiden velvollisuus ottaa käyttöön uhreja koskevat korvausjärjestelmät — Kansallinen järjestelmä, joka ei kata kaikkia tällaisia rikoksia — Jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen*

(Neuvoston direktiivin 2004/80 12 artiklan 2 kohta)

1. Ks. tuomion teksti.

(ks. 33 ja 34 kohta)

2. Jäsenvaltio ei noudata rikoksen uhreille maksettavista korvauksista annetun neuvoston direktiivin 2004/80/EY 12 artiklan 2 kohdan mukaisia velvoitteitaan, kun se ei toteuta kaikkia tarvittavia toimenpiteitä sen varmistamiseksi, että rajatylittävissä tilanteissa on olemassa korvausjärjestelmä, joka koskee kaikkien sen alueella tehtyjen tahallisten väkivaltarikosten uhreja.

Tällä säännöksellä pyritään varmistamaan unionin kansalaiselle oikeus oikeudenmukaiseen ja asianmukaiseen korvaukseen sen jäsenvaltion alueella kärsimistään vahingoista, jossa hän on käyttäessään oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen, siten, että siinä asetetaan kullekin jäsenvaltiolle velvollisuus ottaa käyttöön korvausjärjestelmä, joka koskee kaikkien sen alueella tehtyjen tahallisten väkivaltarikosten uhreja.

Siltä osin kuin on kyse rikoksen tahallisuuden ja väkivaltaisuuden määrittämisestä, on niin, että vaikka jäsenvaltioilla on lähtökohtaisesti toimivalta täsmentää tämän käsitteen sisältö kansallisessa oikeudessaan, ne eivät kuitenkaan voi tämän toimivallan perusteella rajoittaa uhreja koskevan korvausjärjestelmän soveltamista vain tiettyihin tahallisiin väkivaltarikoksiin, sillä muutoin direktiivin 2004/80 12 artiklan 2 kohta menettää tehokkaan vaikutuksensa.

Lisäksi on niin, että vaikka direktiivillä 2004/80 käyttöön otettu yhteistyöjärjestelmä koskee ainoastaan korvauksen saantia rajatylittävissä tilanteissa, se ei kuitenkaan sulje pois sitä, että kyseisen direktiivin 12 artiklan 2 kohdassa asetetaan kullekin jäsenvaltiolle velvollisuus kyseisen direktiivin tavoitteen saavuttamisen takaamiseksi tällaisissa tilanteissa ottaa käyttöön kansallinen järjestelmä, joka takaa korvauksen kaikkien sen alueella tehtyjen tahallisten väkivaltarikosten uhreille.

(ks. 45, 46, 49 ja 52 kohta sekä tuomiolauselman 1 kohta)